

Република Србија
УПРАВНИ СУД
25 У 10471/15
10.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским помоћником Данијелом Поповић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. Б., Друштво за изнајмљивање некретнина, ул. ..., кога заступа пуномоћник Ивановић Драган, адвокат из Београда, ул. Трнска бр. 3а, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд број: 300-418-00-00046/2015-И1000 од 16.06.2015. године, у предмету накнаде за коришћење грађевинског земљишта, у нејавној седници већа, одржаној дана 10.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-418-00-00046/2015-И1000 од 16.06.2015. године.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужено Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, да тужиоцу "А.А." д.о.о. Б. Друштву за изнајмљивање некретнина, из Београда, надокнади трошкове управног спора у износу од 6.980,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбацује се, као неоснован захтев тужиоца за поништавање/укидање по праву надзора решења Градске управе града Београда, Секретаријата за финансије, Управе јавних прихода града Београда, Сектора јавних прихода за подручја градских општина - Одељења Стари град бр. I-02-418-1/732/2013-018 од 30.04.2013. године, којим је тужиоцу утврђена накнада за коришћење грађевинског земљишта за 2013. годину, за пословни простор у Београду, ..., у износу од 9.430,80 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 13.07.2015. године, тужилац

оспорава законитост решења туженог органа због учињених битних повреда правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона. Наводи да наченик Регионалног одељења за другостепени поступак није имао овлашћење да предметно решење донесе, већ је ово решење, имајући у виду да је тужени колегијални орган, у складу са чланом 201. ЗУП-а могло бити донето само на седници туженог као и да буде потписано од стране председавајућег што није учињено. Наводи да је одредбом члана 254. став 2. Закона о општем управном поступку прописано да надлежни орган доноси решење о поништају решења по службеној дужности, по захтеву странке или јавног тужиоца. Како је поднетим захтевом за поништај решења, алтернативно предложио да се побијано решење укине по основу службеног надзора, сматра да је неспорно да је тужилац као странка, легитимисан за подношење предметног захтева. Истиче да је оспорено решење нејасно а диспозитив решења противречан и неразумљив јер се не може закључити да ли је захтев тужиоца одбачен као недопуштен или одбијен као неоснован. У вези са тим наводи да из образложења решења произлази да је реч о одбацивању захтева као недопуштеног, применом одредбе члана 254. став 2. ЗУП-а, док се у диспозитиву наводи да се захтев тужиоца одбацује као неоснован. Наводи да је разлог за поништај решења од 30.04.2013. године, тај што је решење донето супротно начелима Закона о пореском поступку и пореској администрацији и Закона о јавној својини. У погледу чињеничног стања указује да тужилац није корисник предметне непокретности - виле у улици ..., јер се ради о непокретности чији је власник и корисник Република Србија, а што се утврђује на основу закључка Владе Републике Србије пов. 05 број: 00-295/2009-2 од 16.07.2009. године, тачка 1., који је уз тужбу доставио. Указује да је тужени орган био дужан да чињеницу да тужилац нема статус корисника предметне виле, односно да нема право коришћења, те да тужилац није и не може да буде уписан у јавне књиге о непокретностима као корисник, утврђује једино и у складу са одредбама Закона о јавној својини, које прописују да се право о јавној својини и право коришћења на непокретностима у јавној својини уписују у јавне књиге о непокретностима и правима на њима у складу са законом којим се уређује упис права на непокретностима. Стога, једина чињеница коју је тужени орган могао да утврди, јесте чињеница да је у листу непокретности бр.1769 КО Стари град, као власник предметне виле у улици ..., уписана Република Србија а као корисник град Београд. Код наведеног, тужилац налази да није, нити власник предметног објекта, нити корисник, а ни купац, те да није било места утврђивању тужиоца као пореског обвезника. Посебно истиче да се из уговора, закљученог између Републике Србије и тужиоца од 22.07.2009.године, утврђује да је тужилац овлашћен да у име и за рачун Републичке Дирекције за имовину, обавља искључио комерцијалне послове-давање у закуп објеката који су у Фонду привредног друштва „А.А.“ д.о.о. и који су намењени за смештај дипломатско-конзуларних представништва и представника, трговинских и других представништва и представника. У вези наводи тужбе тужилац се позвао и на мишљење Министарства финансија од 22.06.2010.године у којем је изражен став да је обвезник пореза на имовину, правно и физичко лице, које је ималац права на непокретности које се налази на територији Републике Србије. Предлажио је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновни поступак и одлучивање и обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове спора колико буду изнели, са законском каматом од дана пресуђења до исплате, а према трошковнику, и то за састав тужбе по АТ у износу од 30.000,00 динара, таксе на тужбу и одлуку по одмерању суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при наводима из образложења оспореног решења. Указује да тужилац није у првостепеном поступку на донето и уручено решење од 30.04.2013. године, изјавио жалбу, те да је првостепено решење постало коначно и правноснажно. Како је тужилац у захтеву за поништај односно укидање наведеног првостепеног решења захтевао да се исто огласи ништавим или да се укине по основу службеног надзора са позивом на одредбе члана 253. став 2. Закона о општем управном поступку, тужени је захтев размотрио и о истом одлучио у смислу чл. 253. ст 1. и 2. и 254. став 1. истог закона, имајући у виду да се ради о коначном првостепеном решењу, с обзиром да нису били испуњени услови прописани одредбом члана 253. став 1. тач. 1. - 5. ЗУП-а, на који начин није очигледно повређено материјално право као разлог за поништавање првостепеног решења, те је овај орган везано за укидање остао при ставу заузетом у оспореном решењу да је захтев недопуштен у смислу члана 254. став 2. ЗУП-а. При том је навео да није било потребе да се доноси закључак из члана 210. ЗУП-а како то сматра тужилац јер је у оспореном решењу на страни 4, у трећем целом пасусу наведено је да се поднети захтев, одбацује као неоснован, и недопуштен. Оспорио је наводе тужиоца да је оспорено решење потписано од стране неовлашћеног лица, јер је у преамбули оспореног решења прецизно наведено да начелник Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, потписује другостепено решење по овлашћењу министра за потписивање управних аката датом решењем од 18.06.2013. године. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, решавајући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака, у смислу члана 33. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), по оцени законитости оспореног решења у смислу члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тим решењем на основу чл. 253. и 254. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10), на основу чл. 145. и 160. став 1. тачка 76) Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02...105/14), тужени одбацио захтев тужиоца за поништавање односно укидање по праву надзора решења Градске управе града Београда, Секретаријата за финансије, Управе јавних прихода града Београда, Сектора јавних прихода за подручја градских општина одељења Стари град број: I-02-418-1/732/2013-018 од 30.04.2013. године. Према разлозима датим у образложењу оспореног решења тужени орган је решавао по захтеву тужиоца од 18.06.2013. године, за поништај/укидање означеног првостепеног решења, са предлогом да исто буде оглашено ништавим или да се укине по основу службеног надзора, у смислу члана 253. став 2. Закона о општем управном поступку. С обзиром да се у захтеву тражи примена ванредног правног средства, и то поништавање или укидање по основу службеног надзора из члана 253. став 2. ЗУП-а, тужени налази да за поништај нису испуњени услови у смислу члана 253. став 1. тач. 1. - 5., што значи да није дошло до очигледне повреде материјалног закона, а како је одредбом члана 254. став 2. истог закона прописано да надлежни орган доноси решење о укидању по

службеној дужности или по захтеву државног, односно јавног тужиоца, то значи да подносилац захтева није легитимисан да поднесе захтев за укидање у смислу наведене одредбе закона, те је захтев по оцени туженог недопуштен.

Код напред наведеног основано, по оцени суда, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Ово стога што из одредбе члана 11. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, број 80/02...68/14), који је био на снази у време доношења оспореног решења произлази, између осталог, да Пореска управа у оквиру послова државне управе води првостепени и другостепени порески поступак, али не и поступак одлучивања по правним лековима уложеним против решења које доносе јединице локалне самоуправе у поступцима утврђивања накнаде за коришћење грађевинског земљишта као изворног прихода јединице локалне самоуправе. Одредбом члана 145. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, прописано је да о жалби против првостепеног пореског управног акта одлучује надлежни другостепени порески орган одређен законом. Одредбом члана 160. тачка 7б истог закона прописано је да Пореска управа одлучује по правним лековима уложеним против пореских управних органа које од 01.01.2013. године, доносе јединице локалне самоуправе у пореском поступку за изворне јавне приходе из члана 2а став 1. тог закона. Међутим, одредбом члана 2а став 2. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, прописано је да код утврђивања, наплате и контроле јавних прихода и споредних пореских давања из става 1. овога члана, покретања, вођења, изрицања казни у првостепеном прекршајном поступку у вези са јавним приходима из става 1. тог члана, као и код подношења захтева за покретање прекршајног поступка за пореске прекршаје, надлежни орган јединице локалне самоуправе има права и обавезе које по том закону има Пореска управа, осим права и обавеза које се односе на одлучивање о правним лековима уложеним против пореских управних аката које доносе организационе јединице Пореске управе, односно против пореских управних аката које од 01.01.2013. године, донесу јединице локалне самоуправе у пореском поступку за изворне јавне приходе из става 1. тога члана. Сагласно цитираној одредби члана 2а став 2. тачка 4. закона, Пореска управа је надлежна да одлучује само по правним лековима уложеним против пореских управних аката, независно од тога да ли су иста донета од стране организационих јединица Пореске управе или против пореских управних аката које од 01.01.2013. године, донесу јединице локалне самоуправе у пореском поступку за изворне јавне приходе из става 1. тога члана. Како накнада за коришћење грађевинског земљишта не представља ни порез ни споредно пореско давање, одлучивање по жалби против тог решења не представља одлучивање по правном леку изјављеном против пореског управног акта донетог у пореском поступку, те по оцени Управног суда, Пореска управа није надлежна да одлучује по жалби у овој управној ствари, већ је то Градско веће града Београда, сагласно одредби члана 26. став 1. тачка 1. Закона о главном граду („Службени гласник РС“, број 129/07...83/14) Напред наведено сагласно је и одредби члана 6. став 1. тачка 7. Закона о финансирању локалне самоуправе („Службени гласник РС“, број 62/06...93/12) који накнаде од давања у закуп и коришћење некретнина у друштвеној својини прописује као изворни приход јединице локалне самоуправе остварен на територији те јединице локалне самоуправе, и одредби члана 60. истог закона, којом је прописано да јединица локалне самоуправе у целости утврђује, наплаћује и контролише јавне приходе из члана 6. тог закона почев од

01.01.2007. године.

Како из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је Градска управа града Београда, Секретаријат за финансије, Управа јавних прихода града Београда, Сектор јавних прихода за подручја градских општина, Одељење Савски венац број I-02-418-1/732/2013-018 од 30.04.2013. године, као првостепени орган, утврдила тужиоцу накнаду за коришћење грађевинског земљишта, то је сагласно напред наведеним законским одредбама, у конкретном случају, као другостепени орган стварно и месно надлежно Градско веће града Београда. Оспореним решењем тужени орган је одлучивао по захтеву странке, овде тужиоца, за поништавање/укидање наведеног првостепеног решења од 30.04.2013. године, поднетом сходно одредбама члана 253. став 2. Закона о општем управном поступку. Будући да је одредбом члана 254. став 1. Закона о општем управном поступку, прописано да решење може поништити или укинути по основу службеног надзора другостепени орган, дакле орган који је надлежан да одлучује по жалби на исто решење, то је по оцени овога суда, тужени орган решавао као ненадлежан орган, чиме је повређен закон на штету тужиоца. По оцени суда, тужени орган је био дужан да, као ненадлежан орган, спие предмета применом члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку, проследи надлежном другостепеном органу, стварно и месно надлежном Градском већу града Београда.

Са напред наведених разлога, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, при чему је тужени орган везан правним схватањем суда као и примедбама суда изнетим у пресуди у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку из става II диспозитива пресуде суд је донео на применом члана 151. и 153. Закона о парничном поступку, које одредбе се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу одмерио трошкове управног спора за састава тужбе од стране пуномоћника адвоката у износу од 6.000,00 динара, сагласно тарифном броју 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12), таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и таксе на пресуду у износу од 590,00 динара, док трошкови за састав тужбе до траженог износа од 30.000,00 динара нису признати, будући да ови трошкови нису опредељени према износу који адвокату припада по наведеној адвокатској тарифи.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 10.03.2017. године, 25 У 10471/15

Записничар
Данијела Поповић,с.р.

Председник већа - судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ